

NĀC

Saki mums, Marija, ko redzēji
ceļā? „Es redzēju Debesu sūtņus
un satītos audeklus, un blakus
tiem – sviedrautu.”

(No Lieldienu sekvences)

Nr. 2 (84)
APRĪLIS
2015

Kurzesmes Katoļu diecēzes informatīvs laikraksts

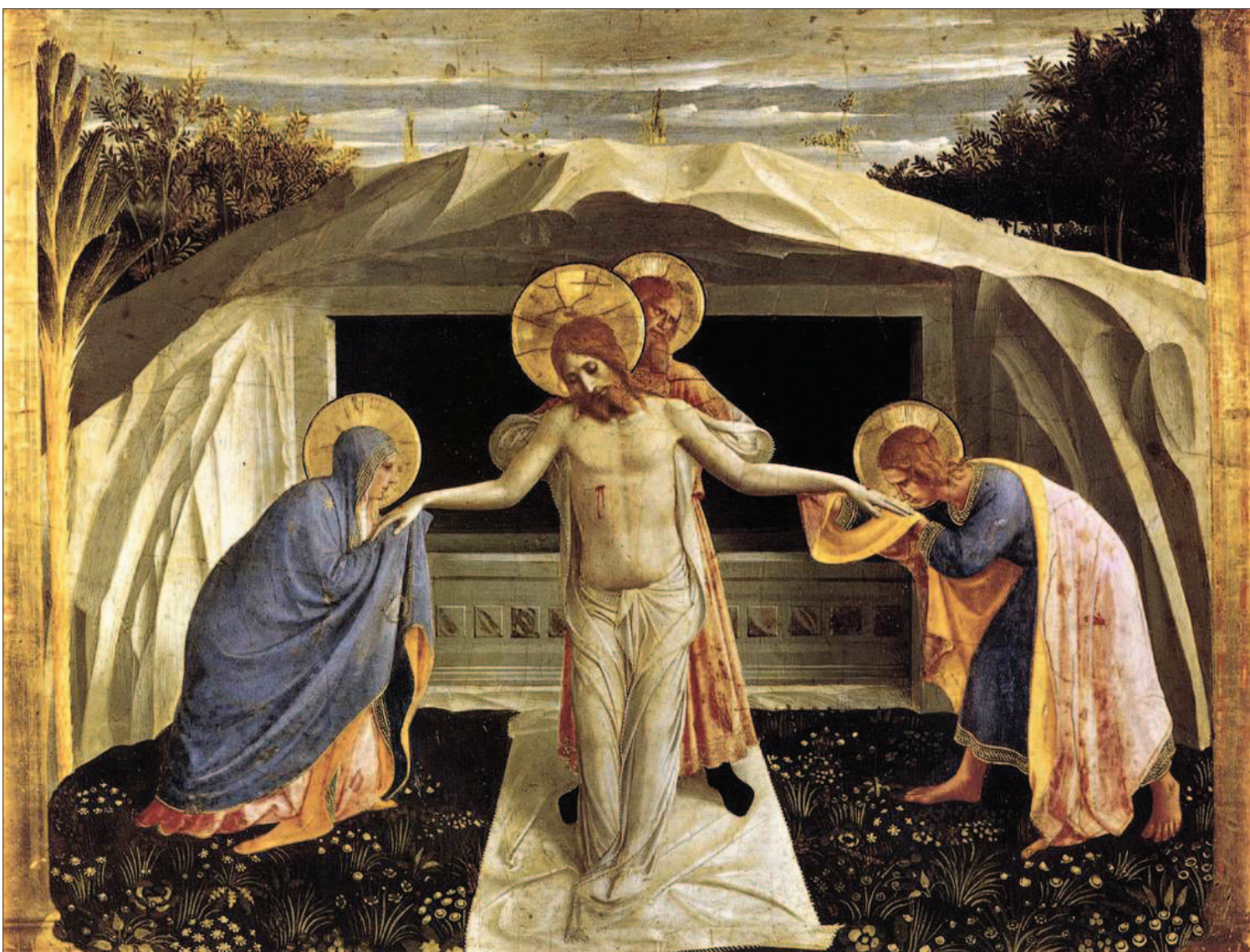
NEZAUDĒSIM TICĪBAS PRIEKU!

Liieldienu rītā ne tikai apustuļiem bija iespēja sastapt Dievu no jauna. Viņi, dzirdēdami, ka Kristus nav kapā, skrēja, lai to redzētu. Tas, par ko viņi tik daudz reižu bija dzirdējuši un paši savām acīm redzējuši, kad kaut vai sastapās ar augšāmcēlto Lācaru, aizvien viņiem bija liels jaunums. Prieks tajā rītā kļuva patiesi pilnīgs, liecība kļuva neapšaubāma, bet ticība ieguva stiprus pamatus. Tas viss notika parasti – neparastā naktī un normālā, bet vienlaicīgi pārsteidzošā rītausmā. Lieldienu rīts arī mums ir pārsteidzošs, tā ir iespēja sastapt Dievu, kurš mūsu dēļ cieta, nomira, bet tagad ir augšāmcēlies.

Tāču vai mūs vispār kaut kas pārsteidz? Kad pēdējo reizi kaut kas mūs pārsteidza? Vai spējam apstāties ikdienas steigā un, teiksim svētdienā, ne tikai labi izgulēties pēc kārtīgas ikdienas steigas, bet arī pārdomāt mūsu steigas jēgu? Jo var visu dzīvi *skriet*, bet, kad ilgots mērķis ir sasniegts, tad izrādās, ka tas nesagādā prieku, tas ir zaudējis savu vērtību un aktualitāti. Tad priekam meklējam kaut ko citu. Vai mākam priecāties par to, kas mums pieder, vai gluži pretēji – vienmēr esam neapmierināti un nemitīgi kaut kā mums trūkst?

Ir vērts pārdomāt, lai izprastu, ka ir vēl kaut kas vairāk nekā tikai šī pasaule ar tās steigu. Ir mūžība, uz kuru norāda un aicina Augšāmcēlies Kristus. Ikvienam, kas vēlas Viņam sekot, ir jābūt ar plaši atvērtām acīm ne tikai dienā, kad viss ir labi saredzams, bet arī naktī, kad ir vajadzīga liela piepūle, lai saskatītu. Kopā ar apustuļiem mums jāpiedzīvo gan dienas, gan nakts pieredzi. Caur to mēs varam būt līdzdalīgi arī paša Kristus Ģetsemanes dārza un Golgātas krusta pieredzē, gan Augšāmcēlšanās rīta pieredzē, kas izmainīja vēsturi, dāvājot cerību dzīvībai.

Ja apustuļi nebūtu trīs gadus sekojuši Kristum, tad nesaprastu ciešanu un augšāmcēlšanās nozīmi. Vienīgā lieta, kura pievilktu viņus pie kapa, būtu ziņkāriba un neticība sievietēm. Tomēr redzot viņi tic un ticot redz. Pat ja tas, ko apustuļi rītausmā redz, viņus pārsteidz, tomēr viņi

Fra Andželiko "Guldīšana kapā" (1438.g.)

tajā atklāj ticības pamatus, un šajā atklājumā viņi dalās ar citiem.

Mūsu zemes Jubilejas gadā ir vērts pārdomāt Marijas augšāmcēlšanās pieredzi. Diemžēl Svētie Raksti neatklāj, kāda bija Augšāmcēlušā Jēzus satikšanās ar Mariju. Nav minēts, vai tas notika rītausmā, kad sievietes, nesdamas smaržzāles, devās uz kapu, lai iesvaidītu Jēzus miesu. Vai Augšāmcēlušais vispirms parādījās Mātei, kā liecina viena no Baznīcas tradīcijām? Mēs neko par to nezinām. Nevienam nepiemin Mariju. Tomēr, kurš gan cits, ja ne viņa, visvairāk gaidīja šo dienu, ticēja notikušajam, to pārdzīvoja, pārdomāja un par to priecājās? Mēs viņu varam saukt par Augšāmcēlšanās Māti, jo šajā titulā vislabāk var izprast viņas dzīvi, eksistenci. Marijā viss ir gaismas papildīts un lieldienisks.

Svētības ir Marijas acis, jo tās skatīja Dievu. Kāda bagātība ir Marijas acis – dievišķības un skaistuma glabātājas. Kurš gan cits, ja ne Marija, varētu tik droši teikt: „Manas acis skatījušas...” (Lk 2,30) Viņa uzlūkoja Dievu, raugoties maza bērna sejiņā, iegrimusi pārdomās. Stundām ilgi uzlūkoja Noslēpumu, kas slēpās šajā sejiņā. Viņas acis redzēja arī naktī, Krusta vētrā, pēc guldīšanas kapā, tik tumšos un grūtos brīžos! Viņas acis skatīja Augšāmcēlušos Jēzu, triumfējošo, uzvarošo. Viņas acis redzēja vienmēr, arī tad, kad

citi kļuva tuvredzīgi. Šī Marijas pieredze ir nozīmīga cilvēces pestīšanas vēsturē. Tā ir pieredze, kas ļāva cilvēcisķai būtnei ņemt dalību Dieva darbos.

Marijas sirdi piepildīja prieks. Prieks, ka var redzēt Augšāmcēlušos Dēlu, ka Viņš ir dzīvs. Dzīvība, kas uzliesmoja Augšāmcēlušajā Kristū, atmirdzēja arī visās dvēselēs, kas pieredzēja satikšanos ar Viņu: apustuļos un mācekļos, Marijā Magdalēnā, Joannā, Marijā, Jēkaba mātē, un citās sievietēs, kas rītausmā bija pie kapa. Viņa aicina arī mūs ietīcēt Kristum, kas no nāves ir iegājis dzīvībā, lai arī mēs varētu piedzīvot šo prieku.

Neļausim sev nolaupīt ticības

prieku par Kristus augšāmcēlšanos! Nezaudēsim ticības *garšu*, kas ir Kristus augšāmcēlšanās! Rūpēsimies par to ne tikai svētkos, bet arī ikdienā! Īpaši atcerēsimies par to svētdienās, piedaloties Svētajā Misē Kristus Augšāmcēlšanās piemiņai! Sargāsim šo *garšu* lūgšanā – gan kopīgā, ģimenes, gan individuālā! Bagātināsim to, lasot un pārdomājot Svētos Rakstus! Nesīsim augšāmcēlšanās prieku savā ikdienas dzīvē ik brīdī un līdzīgi apustuļiem dalīsimies tajā ar līdzcilvēkiem! Kopā ar Mariju priecāsimies par Augšāmcēlšanās Dzīvības atspīdumu cilvēkos!

Liepājas diecēzes bīskaps
Viktors Stulpins

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Bīskaps J. Vaivods
par "Terra Mariana"

3.lpp. J. Salijs par Kristus
augšāmcēlšanos

4.lpp. Iepazīsim mūsu
Mariju Rafaēlu P.I.J.

5.lpp. KDK dienas
Liepājā

7.lpp. Sludinājumi

8.lpp. Liepājas diecēzes
ziņas

Jubilejas gada logo

Tas izstrādāts, pamatojoties uz "Terra Mariana" albumā ietverto vēsturisko simboliku.

Tas ir veidots ovāla formā. Ovāla ārējā satvarā iestrādāta Livonijas ordeņa karoga melnā krusta aprīse. Centrā redzama Kuldīgas Dievmāte ar Jēzus Bēru, kurš kreisajā rokā tur zilu lodi ar zelta krustu – varas un pasaules simbolu, bet ar labo roku Viņš dāvā savu svētību pasaulei.

Kuldīgas Dievmāte jeb "Madonna uz Mēness sirpja" tiek atveidota kā Valdniece – *Regina Terrae*

Marianae. Par to liecina valdnieces atribūti – zelta kronis, kas rotā Viņas galvu, un zelta zizlis, ko Viņa majestātiski tur savā kreisajā rokā. Savukārt Dievmātes labā roka ir kā tronis-sēdekļis dievišķajam Bēnam.

Dievmātes skulptūra atrodas Kuldīgas Svētās Trīsvienības baznīcā. Mākslas vēsturnieki šo skulptūru saista ar vēlīno viduslaiku posmu.

Logo autors: mākslinieks Mārtiņš Krūklis

Aprakstu sagatavoja **Žanete Narkēviča**
(www.rarzi.lv)

**TERRA
MARIANA
800**

Bīskaps J. Vaivods par "Terra Mariana"

Šogad 2. maijā aprit 50 gadi, kopš bīskaps Julijans Vaivods ienāca Liepājas katedrālē kā jaunais diecēzes apustuliskais administrators. Jaunais, bet ne nepazīstamais. Kā bīskaps Vaivods pats sacīja vizitācijas sprediķī Skaistkalnē 1980. gadā: „Lai gan pats esmu dzimis Latgalē, Lejaskurzeme man ir tikpat mīļa kā dzimtais novads, jo no maniem 62 priesterības gadiem es 44 esmu nostrādājis Kurzēmē.”

Pēc atgriešanās no Mordovijas, kur viņš izcīta sodu it kā par savas grāmatas „Atpūtai un darbam” izplatīšanu, priesteris J. Vaivods dzīvoja un kalpoja Vaiņodē (1960. gadā). Tā kā padomju varai nepatika tā laika diecēžu pārvaldītājs Julijans Začests un vēl citi priesteri, tika meklēts risinājums, lai mazinātu saspīlējumu. Vispirms (1961. gadā) priesteri Julijanu Vaivodu iecēla par Rīgas Sv. Jēkaba katedrāles prāvestu, bet jau nākamā gada nogalē, viņš tika nozīmēts par Rīgas arhidiecēzes un Liepājas diecēzes pārvaldītāju.

1964. gada 2. jūlijā no Vatikāna valsts sekretāra pienāca ziņa, ka pāvests priesteri Julijanu Vaivodu ir ieskaitījis tā saukto pieredzējušo speciālistu kolēģijas sastāvā. Tāpēc viņš kopā ar savu pavadoni priesteri Jāni Ušerovski devās uz Romu, lai piedalītos Vatikāna II koncilā.

Tiklīdz viņi ieradusies Svētajā Pilsētā, sākusies jautājuma kārtošana par Rīgas Metropolijas bīskapa izvēlēšanu, jo bīskapa sēdekļis bija vakants kopš bīskapa Pētera Stroda nāves 1960. gadā. Koncilā piedalījās arī emigrācijā dzīvojošie latviešu bīskapi Jāzeps Rancāns un Boļeslavs Sloskāns, kas iesaistījās jaunā bīskapa izraudzīšanā. Bīskaps Antonijs Urbšs vājās veselības dēļ nevarēja no Spānijas ierasties Romā, bet atsūtīja savus ieteikumus. Jau Koncila sesijas laikā priesteris Julijans Vaivods tika nominēts par Lielās Makriānas titulārbīskapu ar Rīgas arhidiecēzes un Liepājas diecēzes apustuliskā administratora tiesībām. Turpat Romā 1964. gada 18. novembrī Sv. Pētera bazilikas Čenstohovas Dievmātes kapelā kardināls Marella, bazilikas prāvests, viņu konsekroja par bīskapu.

1965. gada 2. maijā jaunais bīskaps ienāca Liepājas katedrālē. Svētās Mises laikā sprediķoja priesteris Jānis Ušerovskis. Ņemot vērā, ka šogad svinam 800 gadu jubileju, kopš Latvijai piešķirts tituls Māras zeme, piedāvājam iepazīties ar fragmentu no bīskapa J. Vaivoda sprediķa 1967. gada 14. maijā Rīgas Sv. Jēkaba katedrālē, kur viņš runā par Māras zemi:

„Mēs, katoļi, arī šodien svinam tos pat svētkus un godinām tos svētos, kādus svinēja un godināja mūsu senči

no kristietības ieviešanas Livonijā. Visbiežāk katoļiem pārmet Vis-svētākās Jaunavas Marijas godināšanu, it kā kāds vēlāku laiku reformators to būtu izdomājis.

Visiem zināms, ka kristietība radās austrumos un no turienes uzsāka ceļu pa visu pasauli. Un visās Austrumu rita konfesijās, tanī skaitā arī pie Krievijas pareizticīgajiem, Dievmātes godināšana un viņai veltītie svētki ieņem svarīgu vietu viņu garīgajā dzīvē.

Tas pats vairāk nekā 200 gadus notika arī mūsu zemē. Kā Rīgas arhibīskaps, tā Ordeņa mestri sacentās Vissvētākās Jaunavas Marijas godināšanā. Bijušo Doma baznīcu vēl mūsu dienās daudzina par Māras baznīcu, jo no tās uzcelšanas dienas tā bija veltīta Vissvētākās Jaunavas Marijas godam. Lielajā altārī bija Dievmātes statuļa cilvēka augumā, kuru reformācijas skurbumā iemeta Daugavā. Bet, tā kā statuļa bijusi no koka un nav grimusi, tā izvilka no ūdens un sadedzināta.

Doma baznīcā ir bijusi arī Sāpju Dievmātes kapela. Tai par piemiņu jēzuiti jau pēc reformācijas uzcēla Sāpju Dievmātes baznīcu. Vecāki

cilvēki atceras Rīgas pils ziemeļu vārtu izcīlni, blakus mestra Pletenberga tēlam, granītā cirstu Dievmātes statuļu ar Jēzus bērniņu uz rokām.

Apskatot muzejā Rīgas domkapitula galveno zīmogu (1234. gads) un mestra Pletenberga un Livonijas vācu ordeņa zīmogu, arī tur redzēsiet Dievmātes attēlus.

Tāpat arī svētā Pētera baznīcā ir bijusi Dievmātes kapela (Ziemeļu spārnā) un vairāki altāri viņas godam. Pavisam Rīgā pirms reformācijas ir bijušas 16 baznīcas un visā Livonijā ap 200, no kurām daudzas (vismaz 15) veltītas Vissvētākās Jaunavas Marijas godam.

Kristīgās ticības ieviešana mūsu zemē sākās ar līvu kristīšanu, un no līviem visa mūsu zeme iesaukta par Livoniju. Bet gandrīz reizē ar šo vārdu tai dots arī otrs vārds – "Terra Mariana" jeb "Māras zeme".

Latviešu Indriķis savā hronikā raksta, ka bīskaps Alberts savā trešajā valdīšanas gadā (1199–1229) Rīgas katedrālī un visu Livoniju esot veltījis Vissvētākajai Jaunavai Marijai (cathedram Episcopalem cum tota Livonia beatissimae Dei Genitricis

Mariae honori deputavit (VI,4) novēlot bīskapa sēdekli un visu Livoniju svētlaimīgās Dievmātes Marijas godam). Šo aktu ir apstiprinājis pāvests Inocents III. Vēlākais arhibīskaps Alberts II (1257. gadā) kādā dokumentā cisterciešu klosterim raksta par Dievmāti „cui ipsa Livonia est dictata” (kurai ir veltīta visa Livonija). Luterticīgais vēsturnieks Hermanis Brunings raksta, ka kādā vācu ordeņa dokumentā no XIV gs. esot minēts, ka visa Livonija esot Vissvētākās Jaunavas Marijas īpašums.

Saprotams, kāpēc šovīnistiskie brāļi Serafīmi (vācbaltu vēsturnieki) savā vēsturē cenšas šo nosaukumu izdzēst. Bet velti – nav bijis tādas otras valsts kā Livonija, kurai būtu vārds "Marijas zeme". Vai tad brīnums, ka mēs tā turamies pie Jaunavas Marijas godināšanas un katoļi būsim, cik ilgi pie viņas turēsimies. Arī Sv. Jēkaba katedrālē no tās uzcelšanas dienas ir bijis altāris Vissvētākās Jaunavas Marijas godam līdz pat reformācijas laikam, kā tas ir arī šodien – no dienas, kad sirmāis dievnams atkal sāka kalpot katoļu kultam.

1306. gadā kāda ordeņa pārstāvis ziņojumā pāvestam raksta, ka ticība vietējo iedzīvotāju sirdīs esot diezgan dziļi iesakņojusies un uz jautājumu, kam viņi ticot, seko atbilde: „Mēs ticam Dievam, Vissvētākajai Jaunavai Marijai un visam tam, kam tic svētā Romas Baznīca.” (Das Hagiologische in Alt-Livland in katholik 1903. g., 318. lpp).

Lūk, tam arī mēs šodien ticam. Un tāpēc jūtamies saistīti ar katoļu Baznīcas galvu pāvestu, kā senā "Māras zeme", kuras milzīgā karte ir uzzīmēta uz sienas koridorā, kas ved uz pāvesta privāto dzīvokli Vatikāna pili.”

Bīskaps J. Vaivods lasa lūgšanu par iestiprināmajiem

Bīskaps J. Vaivods Liepājas Sv. Jāzeps katedrāles katedrālē

Bīskaps J. Vaivods piešķir iestiprināšanas sakramentu Liepājas Sv. Jāzeps katedrālē

Kas augšāmcelās kopā ar Kristu?

Jaceks Salijs OP

Atgādināsim šo intriģējošo fragmentu no Mateja evaņģēlija: „Un kapi atvērās, un daudz svēto miesas, kas dusēja, uzcēlās no miroņiem. Un pēc Viņa augšāmcelšanās tie izgāja no kapiem, nāca svētajā pilsētā un parādījās daudziem.” (27,52–53)

Evaņģēlists uzsver Kristus nāves pārcilvēcisko jēgu

Man jāatzīst, ka tad, kad kāds cilvēks man pirmo reizi pajautāja par šo tēmu, es nemācēju atbildēt, īpaši tāpēc, ka šī tēma tika ietverta divos sekojošos jautājumos: 1. Kāpēc Jaunā derība citās vietās par šo tēmu klusē (nekad neesmu dzirdējis, ka šie augšāmceltie vēlāk piedalītos Evaņģēlija sludināšanā)? 2. Vai citi agrīnās kristietības avoti stāsta par šo tēmu? Jo tas tomēr būtu vairāk nekā dīvaini, ja šis neparastais fakts (ja vien tas bija fakts) tiktu uzreiz aizmirsts un neviens neparūpētos par to, lai saglabātu atmiņā vismaz pāris detaļas par šo tēmu.

Līdz šim es pats nebiju interesējies par šo niansi. Tagad, kad sāku to pārdomāt, saprotu, kāpēc no manas puses bija šis ieinteresētības trūkums. Proti, šim Evaņģēlija fragmentam pašam par sevi nav nozīmes, jo tas ir viens no elementiem, ar kuru evaņģēlists uzsver Kristus nāves pārcilvēcisko jēgu.

Es negribu teikt, ka šeit ir runa par tīri literāru faktu, kas reāli nenotika. Gribu vienīgi uzsvērt, ka tā ir vienīgā reize, kad Evaņģēlijs piemin šo faktu un tā tiek izmantota, lai izceltu Kristus nāves īpašo nozīmi. Lūk, ir vērtīgi zināt, ka to laiku jūdu mentalitātē augšāmcelšanās apsoliījums bija nesaraujami saistīts ar Pastaro dienu. Pieminēsim kaut vai tikai to, ka fakts par tukšo kapu Kristus mācekļus nemudināja uz domu par to, ka Viņš varētu būt augšāmcēlies. Apustulim Tomam nebija pietiekoša pat draugu liecība, ka Augšāmcēlušais pie viņiem atnāca un ka tie ar Viņu sarunājās. Tā laika cilvēkiem nebija iedomājams, ka kāds – kaut vai pats Jēzus – varētu augšāmcelties pirms laika gaitas beigām, kad laiks vēl plūst normāli – cilvēki dzimst, dzīvo un mirst. Pietiek atcerēties pat acīm redzamo faktu par tukšo Kristus kapu, kas mācekļos nepieļāva domu, ka Viņš varētu būt augšāmcēlies.

Tāpēc pilnīgi noteikti tā nav nejaušība, ka fragments par svēto augšāmcelšanos Kristus nāves stundā ir tikai Mateja evaņģēlijā, tas ir, tajā evaņģēlijā, kura pirmie adresāti bija jūdi. Šis fragments viņiem varēja palīdzēt saprast, ka ar Jēzus nāvi aizsākās Pastarā diena. Šī diena tikai aizsākās kā aizmetnis, neatceļot parastā laika gaitu, tā jau reāli iestājās, bet Dievam zināmā brīdī tā atklāsies savā pilnībā, kad augšāmcēlušais Kristus atnāks kā dzīvo un mirušo tiesnesis.

Arī mēs augšāmceļamies kopā ar Kristu

Tieši šajā perspektīvā apustulis Pāvils māca to, ka jau tagad Dievs mums visiem grib dāvināt un arvien vairāk vairot līdzdalību Kristus augšāmcelšanā: „Kristībā jūs kopā ar Viņu esat apbedīti, un Viņā jūs esat augšāmcēlušies caur ticību Dieva spēkam, kas Viņu uzmodinājis no miroņiem. Tāpēc, ja jūs kopā ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad meklējiet pēc tā, kas augšā, kur Kristus sēž pie Dieva labās rokas!” (Kol 2,12; 3,1; sal. Ef 2,4–7) Tāpēc, uz jautājumu – kas augšāmcēlās kopā ar Kristu – jāatbild: Mēs visi, kas tikām kristīti un caur savu dzīvi cenšamies iet svētdarošajā žēlastībā.

Šis patiesības praktiskās dimensijas trāpīgi apraksta Hans Kings, kontraversāls teologs, bet viņam par šo tematu ir sakāms kaut kas ļoti svarīgs. H. Kings raksta: „Pastāv ne tikai nāve dzīves noslēgumā, bet arī nāve dzīves laikā, tā ir nāve saraustajām saitēm starp cilvēkiem, bezspēka nāve, anonimitātes un apātijas nāve, sirdsēstu nāve, nejutīguma un patērnieciskuma nāve. Ir dažādi nogalināšanas veidi. Bertolds Brehts: „Var iedurt kādam ar nazi vēderā, var atņemt maizi, neizārstēt kādu no slimības, iesprostot sliktā dzīvokli, nomocīt ar darbu, pamudināt uz pašnāvību, vest karā. Tikai dažas no šīm lietām mūsu valstī ir aizliegtas.” Tādēļ ticēt augšāmcelšanai nenozīmē barot sevi ar lētu optimismu un lēti cerēt uz laimīgām beigām; drīzāk tas nozīmē *praktiski sniegt liecību par to*, ka šajā nāves pasaulē Kristus jaunā dzīve sadragāja vispārējo nāves valdīšanu, ka uzvarēja Kristus sludinātā brīvība, ka Viņa ceļš ir aizvadījis uz dzīvību, ka Viņa gars, kas ir Dieva gars, joprojām darbojas. Ticēt augšāmcelšanai nozīmē iestāties par dzīvību visur tur, kur tā tiek kropļota, pazemota, postīta; aktīvi pretoties tam, lai starp cilvēkiem un sabiedrību netiktu iznīcinātas pēdējās saites; dāvēt cilvēkiem cerību, spēku un savu gatavību palīdzēt, lai mūsu vidū esošajai nāvei nepiederētu pēdējais vārds.”

No šīs varu piebilst tikai to, ka ar pašu spēkiem, labākajā gadījumā, mēs varam tikai sapņot par atbrīvošanos no nāves valdīšanas. Reālā atbrīvošanās no

nāves varas var norisināties vienīgi augšāmcēlušā Kristus spēkā.

Kristus augšāmcelšanās trīs aspekti

Pēdējā, un mums neiedomājami pilnīgā augšāmcelšanās norisināsies tad, kad Cilvēka Dēls atnāks visā savā godībā (sal. Mt 24,30). Ja kāds vēlētos Dieva apsoliījumu par mūsu augšāmcelšanos pielāgot cilvēciskās iztēles mēram un censtos to attiecināt tikai uz mūsu pašreizējo līdzdalību Kristus augšāmcelšanā, tas tādejādi noliegtu pašu ticību Kristum. Apustulis Pāvils piemin mums tuvāk nezināmos Himenaju un Filētu, „kas atkrituši no patiesības, sacīdami, ka augšāmcēlšanās jau esot notikusi, un tā sagrozot dažos ticību. (2Tim 2,18). „Tātad, ja par Kristu sludina, ka Viņš no miroņiem augšāmcēlies, kā tad daži no jums saka, ka augšāmcēlšanās no miroņiem neesot? Bet, ja augšāmcēlšanās no miroņiem nav, tad arī Kristus nav augšāmcēlies. Un, ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir mūsu sludināšana, veltīga ir arī jūsu ticība.” (1Kor 15,12–14)

Īsi sakot, nav iespējams būt par kristieti, ja no visas sirds neticam gan uz Kristus reālo augšāmcelšanos, gan mūsu reālo līdzdalību Kristus augšāmcelšanā jau tagad, pateicoties svētdarošajai žēlastībai, gan uz mūsu galīgo augšāmcelšanos.

Piezīme par svētajiem, kuri

augšāmcēlās Kristus nāves dienā, kalpo tam, lai šo ticību izteiktu, bet tai pašai par sevi nav nozīmes. No tā izriet, ka pat, ja kāds noliegtu notikumā aprakstītos faktus un piedēvētu tiem tikai literāru nozīmi, man šķiet, ka viņš tādejādi nenoliegtu ticības patiesību, ja vien viņš ar visu sirdi ticētu augšāmcelšanai visos trīs tikko iepriekš uzskaitītajos aspektos. Bet vēlreiz uzsveru, ka es personīgi neredzu iemeslus tam, lai faktiski Jeruzalemē nevarētu būt noticis tas, par ko stāsta Mateja evaņģēlijā pieminētais fragments.

Ko agrīnās kristietības avoti stāsta par Kristus augšāmcelšanās notikumiem?

Svētais Ignācijs no Antiohijas to piemin savā, apmēram 108. gadā rakstītajā, vēstulē magnēziešiem. Svētais Ignācijs saka, ka Vecās derības pravieši parādījās Jeruzalemes ielās, un viņu uzmodināšanas no miroņiem faktu viņš, šķiet, saprot kā reālu notikumu: „Caur Kristus nāves un augšāmcelšanās noslēpumu mēs esam saņēmuši ticību un tāpēc tajā pastāvam, lai mēs izrādītos Jēzus Kristus mācekļi, kas ir mūsu vienīgais Mācītājs. Kā tad mēs varētu dzīvot bez Viņa, ja arī pravieši, būdami Viņa mācekļi garā, gaidīja Viņu kā savu Mācītāju? Un tādēļ arī Tās, kuru viņi gaidīja, atnākot uzmodināja viņus no mirušajiem.

Reālu, bet vienlaikus pārvēsturisku faktu šajā svēto piecelšanā no miroņiem saskata rakstnieks Origens, kurš dzīvoja 3. gs. pirmajā pusē. Ar lielu rūpību viņš šajā notikumā meklē apstiprinājumu tam, ka Jēzus Kristus nāve un augšāmcelšanās ir pestījoši iedarbīga. Sava darba ”Dziesmu dziesmas izklāsts” 3. daļas noslēgumā Origens raksta: „„Cilpa ir pārrauta, un mēs esam glābti.” (Ps 75,7) Bet kurš pārrāva šo cilpu, ja ne Tas, kurš kā vienīgais nebija tai pakļauts? Viņš esot brīvs mirušo vidū, uzvarēja to, kurš valdīja pār nāvi un viņam izrāva gūstekņus, kurus tas gribēja paturēt nāvē. Viņš ne tikai pats piecēlās no miroņiem, bet uzmodināja arī tos, kas bija ieslodzīti nāvē, un viņiem pavēlēja kopā ar sevi nosēsties debesīs. Tāpēc Viņš saka: „Uziedams augšā un gūstā paņemdams gūstniecību, Viņš cilvēkiem izdalīja dāvanas.” (Ef 4,8) Turp aizvezdams ne tikai viņu dvēseles, bet arī augšāmceļot viņu miesas. Par to liecina Evaņģēlijs, ka daudzu svēto miesas augšāmcēlās un tie daudziem parādījās un iegāja dzīvā Dieva svētajā pilsētā, tas ir – Jeruzalemē.”

Šajā fragmentā Jeruzaleme tiek saprasta eshatoloģiski kā Debesu Pilsēta, uz kuru mēs visi ticamies. Ļoti līdzīgi par šo svēto Pilsētu, kurā iegāja svētie, uzmodināti pēc Kristus nāves, skaidro svētais Hieronīms savā 120. vēstulē, kas rakstīta apmēram 406. gadā, tātad vairāk kā 150 gadus pēc Origena. Tāpēc ir saprotams, ka ne Origenam, ne Hieronīmam nav radies jautājums par to, vai šie Mateja evaņģēlijā pieminētie svētie vēlāk piedalījās Evaņģēlija sludināšanā. Manos meklējumos man neizdevās atrast nevienu gadījumu, kur kāds no agrīnās kristietības rakstniekiem būtu ņēmis vērā šādu iespēju. Iemesls tam ir vienkāršs: kristīgā ticība citīgi izvairās no mitoloģijas. Protams, mēs ticam, ka Kristus augšāmcēlās. Taču Viņš ne tikai patiesi augšāmcēlās, bet pat pārliecināja savus mācekļus par šo faktu tik spēcīgi, ka vēlāk viņi bez svārstīšanās atdeva savu dzīvību sava augšāmcēlušā Kunga dēļ.

No poļu valodas tulkoja

priesteris

Oskars Jablonskis OP

Nogaršot Debesu valstību

Izdzīvojot pāvesta Franciska izsludināto "Konsekrētās dzīves gadu", izdevuma "Nāc" lapaspusēs turpinām iepazīstināt ar konsekrētajiem ļaudīm Liepājas diecēzē. Decembrī bija iespēja lasīt klostermāsas Katrīnas Kučeras OP sniegto liecību un pārdomas, februārī par savu aicinājumu sv. Dominika brāļu ordeni dalījās tēvs Oskars Jablonskis OP, bet šajā numurā aicinām tuvāk iepazīt Nabadzīgā Bērna Jēzus kongregācijas māsu Mariju Rafaēlu Ērgli P.I.J.

Kā jūs sapratāt, ka Dievs aicina uz konsekrēto dzīvi?

Tā bija mīlestība, kas man pieskārs. Es sapratu, ka vislabāk varēšu Viņam atbildēt, iestājoties klosterī. Ja es neiestātos, tad es to ļoti nožēlotu un nebūtu laimīga. Tā es to izjutu.

Kādēļ izvēlējāties tieši Nabadzīgā Bērna Jēzus māsu kongregāciju?

Tā vienkārši bija sakritība. Pati nekādas klosterus nezināju. Tas bija 90. gadu sākums. Lūdzu palīdzību radniecei, kura bija zinoša par klosteriem. Man bija iekšējs noteikums, ka tam ir jābūt slēgtajam klosterim un māsām jāvalkā habiti. Radniece mani atveda pie Nabadzīgā Bērna Jēzus māsām, kuras tajā laikā dzīvoja Rīgā, O. Vācieša ielā. Tā kā māsas mani laipni uzņēma, nekādu citu kongregāciju vairs nemeklēju.

Vai esat šaubījusies par izvēlēta ceļa pareizību?

Nē, nekad attiecībā uz Konsekrēto dzīvi. Vienīgās šaubas, kādi 10% manī saistījās ar to, vai tomēr nevajadzēja meklēt slēgto klauzūras klosteri. Bet es neesmu no meklētājiem, tā kā Dievs man atvēra durvis šeit, esmu ar to mierā.

Kāds bija formācijas laiks klosterī?

Brīnišķīgs! Tik daudz jauna un interesanta! Nekas grūts nebija, jo biju iemīlējusies Dievā. Bērībā bija skarbi dzīves apstākļi, tā kā viss grūtais jau iepriekš bija izdzīvots.

Ko jums ir devusi dzīve kopienā?

Esmu no lielas ģimenes un sociālās iemaņas kopības dzīvei manī tika ieaudzinātas jau agrā bērnībā. Klosteris ir kā turpinājums tam, ko esmu mācījusies jau no mazotnes. Kopienas dzīves labā katram no sevis kaut kas ir jādod un es labāk iepazīstu sevi. Attiecības ir

Klostermāsas Marija Rafaēla (pirmā no kreisās), Marija Pastolrella, Klāra Franciska un Anna savā Liepājas klostera kapelā

Foto: Ieva Liede

jākopj. Kopienā skaistākais ir tas, ka ir līdzmāsu atbalsts it visā, kā arī kopīgas lūgšanas un Euharistijas svinēšana. Tā ir kā dārzs, ja pēc iesēšanas laistīsi un rūpēsies, tad arī būs augļi.

Kas, jūsuprāt, ir skaistākais, dzīvojot konsekrētu dzīvi?

Jēzus Kristus ir mans līgavainis, un es esmu Viņa līgava. Šī apziņa dara mani laimīgu un vēl tas, ka varu dzīvot ar Kungu zem viena jumta – tā ir brīnišķīga sajūta. Es esmu sevi atdevusi visdrošākajās, vismaigākajās Rokās. Viņš ir mans – es esmu Viņa, tas ir visskaistākais, kas ar cilvēku var notikt. Tas ir tā it kā mazliet jau nogaršot no Debesu valstības.

Kā uzņēmāt ziņu, ka pāvests Francisks šo gadu ir izsludinājis par Konsekrētās dzīves gadu?

Ir patīkami, ka kāds atceras par mums, konsekrētajiem. Jūtos vajadzīga Baznīcai ar savu devumu – gandarījuma sajūta.

Kāda loma jūsu garīgajā ceļā ir citiem cilvēkiem?

Esmu uzaugusi ticīgā ģimenē. Māte bija tā, kas mūs, bērnus, ievadīja ticības dzīvē. Arī manu paaicinājumu viņa noteikti ir izlūgusi. Mana māte vai nu strādāja, lūdās,

vai arī dziedāja garīgas dziesmas, citas nodarbes viņai nebija. Bieži ciemojos pie jau iepriekš pieminētās radnieces, tur bija sarunas par garīgām lietām, par tēvu Tomu (kapucīns), par klosteriem. Arī tas deva impulsu, jo mani tas radīja ieinteresētību par dzīvi klosterī. Taču ir tā, ka mūsu slēptos garīgos labdarus mēs uzzināsim Debesīs, un tad par to būs bezgalīgs prieks.

Kā ikdienā izdzīvojat Dievam dotos svētsolījumus?

Ikdienā izdzīvoju Dievam dotos solījumus cenšoties pildīt Nabadzīgā Bērna Jēzus māsu dzīves regulu. Tas

ir ceļš visas dzīves garumā. Mūsu kongregācijas dibinātāja Klāra Fei centās, lai darbība un kontemplācija būtu savstarpēji saistītas, lai tiktu dzīvē izpildīts „Manete in Me” („Palieciēt mani” Jņ 15,4), kas raksturo dzīvi mūsu kongregācijā. Tas ir garīgais pamats, lai īstenotu mūsu apustulisko aicinājumu – kalpot Jēzum Kristum bērnos un jaunatnē.

Dievs dod man savu spēku (žēlastību), lai aicinājumā es varētu izturēt līdz galam!

Materiālu sagatavoja
Ieva Liede

Foto no m. Rafaēlas P.I.J. personīgā arhīva

Māsa Rafaēla ar māsu Mariju Grāciju Āhenē pie kongregācijas centra mājas

Īsa Nabadzīgā Bērna Jēzus kongregācijas vēsture

Nabadzīgā Bērna Jēzus kongregācijas māsu garīgo centienu devīze ir „Manete in Me” – „Palieciēt mani” (Jņ 15,4), šie vārdi arī lasāmi uz krusta medaļjona, kas ir klostera tērpa neatņemama sastāvdaļa.

1844. gada 2. februārī Klāra Fei (Clara Fey) Āhenē, Vācijā, nodibināja Nabadzīgā Bērna Jēzus māsu kongregāciju (Congregatio Sororum a Paupere Infante Jesu (P.I.J.)).

Kad Klārai bija 11 gadi, viņa redzēja sapni, kurā gājusi pa Āheni un sastapusi mazu, trūcīgi ģērbtu puisēnu. Viņa vēlējusies puisēnam dot ziedojumu, bet viņš pateikdamies teicis: „Man ir vēl daudzi nabadzīgi brāļi.” Klāra jautājusi, kur viņš dzīvo, un zēns norādījis uz debesīm. „Kā tevi sauc?” jautājusi Klāra. Bet atbilde skanējusi: „Esmu nabadzīgais Bērns Jēzus.” Āhenes industrializācija sev līdzi nesa daudzas problēmas, kuras Klāru satrauca. Bērniem bija fabrikās jāstrādā 12 līdz 14 stundas vai arī jādzīvo uz ielas visu pamestiem. Klāra viņos saskatīja nabadzīgo Bērnu Jēzu.

Kopējais apustuliskais darbs drīz vien radīja jaunu ordeņa kopību, kurai pievienojās arvien vairāk cilvēku. Mātes Klāras Fei dibinātā kongregācija izplatījās 14 zemēs, Latvijā dzīvo 32 māsas. 1927. gada 4. novembrī māte Olga Koha (Koch) ar 4 māsām no Vīnes Jaunaglonā nodibināja pirmo Nabadzīgā Bērna Jēzus māsu klosteri Latvijā.

Kongregācija ir pāvestam pakļauta ordeņa kopība. 1888. gada 15. jūnijā pāvests Leons XIII apstiprināja konstitūciju, kuras pamatā ir sv. Augustīna regula.

Svarīgs kongregācijas *vingrinājums* ir pastāvīgi meklēt Dieva tuvumu Euharistijas noslēpumā. Nabadzīgā Bērna Jēzus māsu aicinājums uz apustulisko dzīvi prasa, lai viņas būtu Jēzus Kristus rīcībā, gatavas sekot Viņa sūtībai.

Kongregācijas apustulātu veido: lūgšanas, katehēze, darbs svētdienas skolās un valsts skolās, palīdzība draudzes darbā, hostiju, komunkantu un oblāšu izgatavošana, rekolekciju kursu un pārdomu dienu organizēšana, personiskas sarunas ar tiem, kas meklē padomu, ticības padziļināšana un kontaktu uzturēšana, sadarbība ar plašsaziņas līdzekļiem, nabadzīgu bērnu un jaunatnes aprūpe, dalīšanās ar tiem, kuriem palīdzība ir visvairāk vajadzīga.

Māsa Rafaēla rūpēs par bērniem savā iepriekšējā darbā Sociālajā dienestā

Ignāciskā garīguma *pērļu* zvejnieki

No 20. līdz 22. martam Liepājā, Karostā, kopienas "Chemin Neuf" mājā, viesojās sv. Ignācija no Lojolas garīguma meklētāji, atklājēji un praktizētāji jeb laju apvienība Kristīgās Dzīves kopiena (KDK).

Kristīgās Dzīves kopienā ir apvienojušies kristieši, kuri vēlas vairāk sekot Jēzum Kristum un kopā ar Viņu piedalīties Dieva valstības celšanā, kā arī praktizēt ignācisko garīgumu. Tās dalībnieki regulāri tiek nelielās grupās, lai lūgtos, dalītos, sekojot sv. Ignācija devīzei "Visu lielākam Dieva godam". Viņu dzīvesveidu nosaka vēlme savienot savu cilvēcisko dzīvi visās tās dimensijās ar kristīgās ticības pilnību. KDK mērķis ir kļūt par iesaistītiem kristiešiem, kuri sabiedrībā un Baznīcā apliecina tās humānās un evaņģēliskās vērtības, kas skar cilvēka cieņu un ģimenes labklājību, tādēļ kopienas dienu tēma bija ģimene. KDK ir aktīva ģimeņu misijas laukā, darbojoties dažādās kalpošanās, kuru mērķis ir atklāt šodienas ģimeņu izaicinājumus un grūtības, kā arī atrast veidus, kā tās pārvarēt un atrisināt, tuvinot visu dzīves pilnībai.

Šādas KDK grupas darbojas vairākās Latvijas pilsētās, tostarp arī Liepājā. Pavisam nesen kopā pulcējušies ģimeņu grupa Rīgā, kura arī kuplā skaitā apmeklēja Liepāju, līdz ņemot savas atvasītes, kas tikšanos ievirzīja patiesi ģimeniskā noskaņā. Programmas galvenā daļa norisinājās sestdien, kad klātesošie ieklausījās klostermāšas Lindas Ceples SJE sagatavotajā saistošajā lekcijā par ģimeni Svētajos Rakstos, turpinājumā vairāki KDK dalībnieki liecināja par savu pieredzi, izdzīvojot dažādas ģimenes realitātes un izaicinājumus, bet pēc tam notika savstarpēja dalīšanās nelielās grupās tajā, kas uzrunājis un ko esam gatavi darīt Kristus dēļ, kalpojot ģimenei. Svētdienas Svēto Misi svinēja Liepājas diecēzes bīskaps Viktors Stulpins un jezuītu tēvs Alģimants Gudaitis, tai sekoja noslēguma dalīšanās par gūto un pēc pusdienām ekskursija pa Liepāju.

Protams, šīs KDK dienas nevarētu noritēt tik labi, ja rūpes par uzņemšanu, izguldināšanu un ēdināšanu neuzņemtos kopiena "Chemin Neuf", kuras garīgums arī ir sakņots ignāciskajā tradīcijā. Kopienas brāļu un māsu sirsnība, atsaucība ļāva ikvienam justies kā mājās, kurās katrs centās pielikt roku vai nu pie trauku mazgāšanas, telpu sakārtošanas, vai uzkopšanas. Savstarpēja brālīgā mīlestība palīdzēja citam citu pieņemt, iepazīt un uz klausīt.

Kristīgās Dzīves kopienas dienās gūtais

Lūkasa evaņģēlijā lasām: „Dodiet, tad arī jums tiks dots: labu, saspaidītu, sakratītu un pārpilnīgu mēru jums iedos jūsu klēpī. Jo ar to mēru, ar kādu jūs mērīsiet, jums atmērīs.” (6,38) Tādēļ arī KDK dienā gūtais nepalika saņēmēju sirdīs, bet tika atklāts un nodots tālāk. Tiem, kuri

KDK dienu dalībnieki Svētajā Misē pateicas par saņemtajām Dieva žēlastībām

Svētdienas Euharistijas svinības ar Liepājas diecēzes bīskapu V. Stulpinu un jezuītu tēvu Alģimantu

mēroja ceļu no tālienes – Ludzas, Valmieras, Rīgas, Jelgavas, arī no Kauņas –, tas bija prieks nokļūt Liepājā, būt kopā un runāt par tik svarīgu tēmu kā ģimene. Tā bija izešana no ierastās, šaurās vides, lai būtu vienoti plašākā ģimenē – kopienā visā tās dažādībā. Līdzīgi kā Izraēļa tauta devās tuksnesī, nezinot, kas sagaida priekšā,

ikviens šajā triju dienu *tuksnesī* tika aicināts uz tikšanos ar Dievu. Kā māsa Linda savā lekcijā par ģimeni Svētajos Rakstos vairākkārt uzsvēra – ir jāiziet no viena stāvokļa, lai sasniegtu otru, jo tas ir absolūtas, vispārcilvēciskas pieredzes modelis. Atskatoties uz saņemto, vairāki dalībnieki atzina, ka sperot vienu soli, pārvarot gan

iekšējus, gan ārējus šķēršļus, Dievs dāvājis ļoti daudz. Reizēm sevi ir krietni jāpiespiež, lai pēc tam piedzīvotu laimes un prieka sajūtu, kas ļauj izsaukties: „Mans kauss ir piepildīts pilns līdz malai!” (Ps 23,5) Dzīvē tik bieži negadās dienas, kas ir tik intensīvi garīgi piepildītas.

Runājot par saņemto, trāpīgi

tika lietots salīdzinājums ar vāju kafiju, kas tiek dzerta ikdienā, bet tad rodas iespēja izbaudīt espresso kafiju. Šāds ticības *koncentrāts* tika baudīts Karostā kopienas "Chemin Neuf" mājā un deva iekšēju garīgu enerģiju. Tas bija stiprinājums, lai pēc tam atgrieztos ikdienā, kur *augļi nobriest* lēni.

Šajās dienās tika izjauts aicinājums kavēties garīgās pārdomās, piedzīvojot Svētā Gara piepildījumu. Kādam nobira arī laimes asara, piedzīvojot vienotību ar Dievu un pārdomājot saņemto. Mācekļi Jēzum Tabora kalnā teica: „Kungs, mums ir labi šeit būt!” (Mt 17,7) šie vārdi atbalsojās ne vienā vien sirdī šajās KDK dienās. Saņemtais izaismo to, kas ir mūsos, un mēs ieraugām kādas lietas citā, jaunā gaismā, līdzīgi kā mācekļi uzlūkoja Jēzu Tabora kalnā.

Kopienas "Chemin Neuf" klātbūtne kalpošanā, lai varētu noritēt KDK tikšanās, ļāva gūt pieredzi no malas, kas liek aizdomāties par kalpošanu un dzīves jēgu. Daudzi no klātesošajiem par kopienu bija dzirdējuši un sen ilgojušies ar to iepazīties tuvāk, šoreiz šīs ilgas tika piepildītas.

Protams, lai viss bagātīgais Dieva žēlastību birums būtu iespējams, bija jāiegulda ne mazums pūļu, darba un jāupurē arī ciešanas, lai no *tuksneša* varētu ieiet *oāzē*. Bet tas tika darīts ar prieku par mērķi, uz kuru ejam, atbildot Kristus aicinājumam kalpot ģimenēm. Kalpot, radot iespēju ģimenēm kopā un katram atsevišķi satikties ar Dievu – lūdzoties kopā, aicinot uz lūgšanu, veicinot ģimeņu kopā būšanu, sākot ar saviem bērniem. Svarīgi ir būt kopā, pavadīt laiku kopā, vecākiem veidot attiecības ne tikai savā starpā, bet arī ar bērniem, visiem kopā – caur lūgšanu, Svēto Rakstu kopīgu lasīšanu, dalīšanos. Un tad, esot stipriem savā Mājas Baznīcā, stiprināt Kristus Miesu – Baznīcu.

Visi klātesošie no sirds priecājās par kopienas "Chemin Neuf" rūpēm un silto uzņemšanu

Ieva Liede

Seminārs "Terra Mariana" Vatikāna bibliotēkā

10. martā Vatikāna Apustuliskajā bibliotēkā notika seminārs par vēsturisko albumu "Terra Mariana. 1186–1888". Kopā ar delegāciju no Latvijas tur bija ieradušies arī Ārlietu ministrijas pārstāve DACE RUTKA, lai pildītu savus darba pienākumus. Viņa labprāt dalījās ar izdevuma "Nāc" lasītājiem savās zināšanās un pārdomās par šo vēsturisko notikumu.

Ar kādu mērķi tika rīkots seminārs Vatikānā par vēsturisko albumu "Terra Mariana"? Kas tajā piedalījās?

No šī gada 1. janvāra līdz 30. jūnijam Latvija pirmo reizi ir prezidentūras valsts Eiropas Savienības Padomē. Vienlaikus, šogad arī aprit 800 gadi, kopš Laterāna IV koncila laikā (1215. gadā) pāvests Inocents III pasludināja jaunkristīto Livonijas zemi par *Terra Mariana* jeb Dievmātes zemi. Ņemot vērā šos notikumus, Vatikāna Apustuliskajā bibliotēkā 10. martā Latvijas vēstniecība pie Svētā Krēsla organizēja publiskās diplomātijas pasākumu par Latvijas un Vatikāna vēsturisko albumu "Terra Mariana. 1186–1888" un tā zinātniskajiem komentāriem. Semināra uzdevums bija vārst uzmanību uz Latvijas un Vatikāna sadarbību, saglabājot un aktualizējot Eiropas vēsturisko un garīgo mantojumu.

Albuma "Terra Mariana" oriģināls glabājas Vatikāna Apustuliskajā bibliotēkā vienā eksemplārā. Seminārā plašākai publikai tika sniegta informācija par Latvijas un Vatikāna kopdarbu – unikālā albuma "Terra Mariana" faksimilu un tā zinātnisko komentāru izdošanas un sagatavošanas procesu.

Semināru vadīja Vatikāna Apustuliskās bibliotēkas viceprefekts Dr. Ambrodžio Piaconi (*Ambrogio Piazzoni*), kurš faksimilu un komentāru sagatavošanas procesā desmit gadu garumā bija visciešāk iesaistītais Vatikāna puses pārstāvis. Semināru atklāja Vatikāna Pontifikālās Kultūras Padomes prezidents, kardināls Džianfranko Ravazi (*Gianfranco Ravasi*) un Vatikāna Apustuliskās bibliotēkas prefekts Cezars Pasīni (*Cesare Pasini*).

Latvijas Nacionālās bibliotēkas direktors Dr. Andris Vilks (pirmais no kreisās), Latvijas vēstnieks Čehijā, bijušais Latvijas vēstnieks pie Svētā Krēsla Dr. Alberts Sarkanis, Vatikāna Pontifikālās Kultūras Padomes prezidents, kardināls Džianfranko Ravazi (*Gianfranco Ravasi*) un Vatikāna apustuliskās bibliotēkas viceprefekts Dr. Ambrodžio Piaconi (*Ambrogio Piazzoni*)

Ravasi) un Vatikāna Apustuliskās bibliotēkas prefekts Cezars Pasīni (*Cesare Pasini*). Latvijas Nacionālās bibliotēkas direktors Dr. Andris Vilks referātā "Albuma "Terra Mariana" atdzimšana" atklāja semināra dalībniekiem, kā radās ideja par albuma faksimilu un komentāru sagatavošanu un izdošanu. Latvijas vēstnieks Čehijā, bijušais Latvijas vēstnieks pie Svētā Krēsla Dr. Alberts Sarkanis iepazīstināja klātesošos ar albuma starptautisko kontekstu. Mākslas zinātniece Ruta Kaminska referēja par albuma "Terra Mariana" lomu Latvijas mākslas vēsturē, bagātinot savu stāstījumu ar vizuālo materiālu. Romas Katoļu baznīcas arhibīskaps – metropolīts Zbignevs Stankevičs semināra dalībniekus uzrunāja ar tēmu par mūsdienu pasaules izaicinājumiem un iespējām, par atskaites punktu ņemot kristīgās vērtības. Ar uzrunu uzstājās Igaunijas vēstnieks pie Svētā Krēsla Juri Seilentāls (*Jüri Seilenthall*) un Latvijas vēstnieks pie Svētā Krēsla Dr. Einars Semanis.

Seminārā piedalījās albuma komentāru līdzfinansētājs, uzņēmējs un mecenāts Valērijs Belokoņs, pie

Svētā Krēsla akreditētais diplomāts korpuss, Vatikāna valsts sekretariāta un Vatikāna radio pārstāvji, akadēmiskās aprindas un latviešu kopiena Romā.

Kāda ir albuma "Terra Mariana. 1186–1888." tapšana, ar ko tas ir unikāls Latvijai, tās iedzīvotājiem?

Latīņu valodā sarakstītā albuma "Terra Mariana. 1186–1888" oriģināls atrodas Vatikāna Apustuliskajā bibliotēkā. Tā bija Baltijas poļu muižniecības dāvana pāvestam Leonam XIII priesterības 50 gadu jubilejā 1888. gadā. Albums ir krāšņi ilustrēts un vēsta par kristīgās ticības izplatīšanos Latvijā un Igaunijā jeb kādreizējā Livonijā. Albuma 70 lapās (61x45 cm) atrodams bagātīgs vizuālais un tekstuālais materiāls par Livonijas pilīm, pilsdrupām, baznīcām, kapakmeņiem, senu dižciltīgu dzimtu ģerboņiem, zīmogiem, vēsturiskām personībām, kā arī seno sudraba un zelta monētu nospiedumi. Albuma izveides iniciatīva piederēja poļu grāfienei Marijai Pšezdeckai no Tizenhauzenu dzimtas. Viņas iesāktu darbu turpināja folkloras, etnogrāfijas

un vēstures pētnieks, izdevējs, barons Gustavs Manteifels, kurš pārraudzīja albuma grafisko sagatavošanu un sniedza ilustrācijām komentārus.

Ko nozīmē faksimila un faksimila tipa izdevumi? Kur ar tiem var iepazīties Latvijā?

Faksimils ir albuma eksemplārs, kas ir maksimāli tuvu izgatavots oriģinālam. "Terra Marina" albumam Baltijas telpā idejas, saturiskās koncepcijas un izpildes ziņā nav līdzvērtīgu piemēru. Līdz ar to tika pieņemts lēmums izdot albuma faksimilus un sagatavot tā komentārus, lai šis unikālais mantojums tiktu padarīts pieejams plašākai sabiedrībai. 2007. gadā Latvijas Nacionālā bibliotēka un Vatikāna Apustuliskā bibliotēka parakstīja kopizdevuma līgumu, kas paredzēja albuma "Terra Mariana. 1186–1888" izdošanu – 12 pilnīgu faksimilizdevuma un 1 000 samazināta izmēra faksimilizdevuma eksemplāru izdošanu. 2008.–2009. gadā noritēja albuma faksimila druka Itālijas izdevniecībā Franco Cosimo Panini Editore S.p.A., kurai ir bagāta pieredze faksimila izdevumu izdošanā. 2011. gadā albuma faksimila kopijas

tika nogādātas Rīgā, bet 2014. gada martā tika pabeigta zinātnisko komentāru sagatavošanas un izdošanas darbi.

Albuma "Terra Mariana" un to komentāru nozīmīgumu apliecina fakts, ka Latvijas prezidents A. Bērziņš komentāru sējumu uzdāvināja pāvestam Franciskam vizītes laikā Vatikānā 2014. gada 20. septembrī. Iepriekš albumu kopīgi apskatīja prezidents V. Zatlers un pāvests Benedikts XVI vizītes laikā Vatikānā 2010. gadā.

Ar albuma "Terra Mariana" faksimilu var iepazīties jaunajā Nacionālās bibliotēkas ēkā, kurā tas izstādīts blakus Jāņa Pāvila II vārdā nosauktajai lasītavai. Faksimili ir nodoti arī īpašumā Daugavpils Universitātei, Rīgas arhidiecezei un Rēzeknes–Aglonas diecēzei.

Ko Jūs gūvat, piedaloties šajā seminārā?

Manuprāt, katram ir būtiski apzināties savas saknes, jo tas palīdz izprast sevi un savu tautu. Pirms 800 gadiem Latvijai tika dots šis īpašais vārds – Terra Mariana jeb Marijas zeme. Vai tas ir tikai vēsturisks fakts? Domāju, mums jāspēj šo identitātes apziņu aktualizēt arī mūsdienās.

Ārkārtas Jubilejas gads Dieva žēlsirdībai

13. martā – pāvesta Franciska ievēlēšanas otrajā gadadienā – Vatikānā notika gandarīšanas dievkalpojums sakarā ar iniciatīvu, ko ierosināja Pontifikālā Jaunās evaņģēlizācijas veicināšanas padome. Iniciatīva "24 stundas Kungam" aptvēra visu pasauli, aicinot atvērt dievnamu durvis, lai ikviens varētu saņemt Izlīgšanas sakramentu. Sprediķa laikā pāvests izsludināja ārkārtas Jubilejas svēto gadu, kas būs veltīts Dieva žēlsirdībai.

Pāvests teica: „Dārgie brāļi un māsas, es bieži domāju par to, kādā veidā Baznīca vēl saprotamāku var darīt savu sūtību – būt par žēlsirdības liecinieci. Tas ir ceļš, kas sākas ar iekšējo atgriešanos, tādēļ nolēmu izsludināt ārkārtas Jubilejas gadu, kura centrā būs Dieva žēlsirdība. Tas būs Žēlsirdības svētais gads. Mēs gribam to izdzīvot saskaņā ar Lūkas evaņģēlija vārdiem: „Esiet žēlsirdīgi kā arī jūsu Tēvs ir žēlsirdīgs.” (Lk 6,36)

Žēlsirdības gads sāksies 2015. gada 8. decembrī, Dievmātes Bezvainīgās ieņemšanas svētkos (tā ir arī Vatikāna II koncila slēgšanas 50. gadadiena), bet noslēgsies 2016. gada 20. novembrī – Kristus Karaļa svētkos.

Pontifikālās Jaunās evaņģēlizācijas veicināšanas padomes priekšsēdētājs, arhibīskaps Rino Fisichella teica, ka Jubilejas gada izsludināšana ir pāvesta ticības akts. Šajā gadā Baznīca īpašu uzmanību pievērsīs Evaņģēlija pamatmācības sludināšanai, kas atklāj Kristus žēlsirdīgo vaigu. Tuvāko nedēļu laikā tiks sagatavota speciāla programma. Jubilejas gada vienīgais mērķis ir atgriešanās un liecība par Jēzu Kristu. Arhibīskaps teica: „Pirmā doma, kas tagad nāk prātā, ir tā, ka Baznīcai no jauna jāatklāj žēlsirdības darbu attieksme pret miesu un dvēseli.”

Jubilejas gads jau bija pazīstams Vecajā derībā saistībā ar Izraēla tautu. Baznīca šo ideju, tas ir īpašas žēlsirdības gadu, kas atgādina par to,

Pāvests Francisks skaidro, ka žēlsirdība sākas ar iekšēju atgriešanos

ka esam Dieva radīti, atsāka 1300. gadā (ar pāvesta Bonifācija VIII lēmumu). Sākotnēji bija paredzēts to atzīmēt ik pēc 100 gadiem, bet ar citu pāvestu lēmumiem mainījās gadu skaitlis – 50, 33, 25. No XV gadsimta otrās puses ir pieņemts, ka Jubilejas gads tiek atzīmēts ik pēc 25 gadiem (ja vien ārējie iemesli – karš,

konklāvs u. tml. – to atļauj). Pēdējais Jubilejas gads bija 2000. gadā.

Jubilejas gadā tika arī izsludināti sakarā ar speciāliem notikumiem ārpus noteiktiem gadiem. Pāvests Pījs XI, piemēram, 1933. gadu izsludināja par Jubilejas gadu, sakarā ar Kristus pestījošās nāves 1900. gadadienu. Pēc sv. Jāņa Pāvila II ierosinājuma 1983.

gadā tika izsludināts Jubilejas gads, kas tika veltīts Kristus pestījošās nāves 1950. gadadienai. Jubilejas gads parasti tiek izsludināts 24. decembrī, bet saistībā ar ārkārtas vai speciālo gadu datumu nosaka pats pāvests. No 1949. gada Jubilejas gada oficiāla atklāšana ir saistīta ar Vatikāna bazilikas Svēto durvju atvēršanas ceremoniju. Svētās durvis tika uzstādītas pēc pāvesta sv. Pija XII lēmuma, un to atvēršanu uzsāk trīs reizes simboliski uzsitot pa durvīm ar āmuru. Laika periodā starp Jubilejas gadiem Svētās durvis no bazilikas iekšpuses tiek aizmūrētas, bet mūri atkal nojauc pirms nākamā Jubilejas gada uzsākšanas.

Jubilejas gada īpaša pazīme ir iespēja iegūt atlaidas. Sākotnēji tas bija saistīts ar četrām Romas baziliku apmeklējumu, bet sākot ar 1983. gada Jubilejas gadu atlaidas var saņemt arī katedrālēs un noteiktās diecēžu baznīcās, īpaši svētvietās.

Sagatavoja priesteris Oskars Jablonskis OP

LIEPĀJAS DIECĒZES BĪSKAPA VIKTORA STULPINA VIZITĀCIJAS

19.04. 10.00

Aizputes Kristus Karaļa draudzē

31.05. 15.00

Lēnu draudzē

24.06. 12.00

Gudenieku Sv. Jāņa Kristītāja draudzē

28.06. 11.00

Saldus Sv. Pētera un Pāvila draudzē

12.07. 9.00

Brocēnu draudzē

12.07. 14.00

Vecpils Sv. Laurencija draudzē

19.07. 14.00

Kuldīgas Sv. Trīsvienības draudzē

02.08. 11.00

Ventpils Sv. Krusta draudzē

09.08. 11.00

Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles draudzē

06.09. 11.00

Talsu Vissvētākās Jaunavas Marijas draudzē

Foto: www.katedrale.lv

13.09. 11.00

Vaiņodes Sv. Krusta draudzē

04.10. 9.00

Liepājas Māras draudzē

11.10. 11.00

Liepājas Sv. Meinarda draudzē

29.11. 9.00

Rojas draudzē

**Ekumēniskais
krustaceļš Lielajā
Piektdienā Liepājā
03.04. 17.00 –
no Sv. Trīsvienības
katedrāles**

**Svētceļojums kājām Liepāja – Aglona
27.07. – 15.08.**

Vadīs priesteris Mariušs Kempa

Sīkāka informācija nākamajā "Nāc" numurā vai pa
tālr. 26578580

*Mana dvēsele alkst un vārgst pēc Kunga pagalmiem,
Mana sirds un mana miesa gaviļē dzīvajam Dievam! (Ps 84,3)*

Lai Dievs bagātīgi izlej savas žēlastības un
turpina vadīt savos ceļos!

**Sveicam emeritēto bīskapu
VILHELMU LAPELI**

15. iesvētīšanas gadadienā!

**Liepājas diecēzes bīskaps Viktors Stulpins,
presbiteri un ticīgā tauta**

Kad sazinājāties ar bīskapu Vilhelmu Lapeli
OP, lai nodotu sveicienus iesvētīšanas par bīskapu
15. gadadienā, viņš bija iepriecināts un pateicīgs
par apsveikumu, kā arī lūdza ar avīzes starpniecību
nodot lasītājiem sirsnīgus sveicienus. „Mēs visi
tepat vien esam vienas lūgšanas un gaišas domas
attālumā. Savās lūgšanās un garīgās apcerēs
vienmēr pieminu Liepājas diecēzes garīdzniekus,
klostermāsas un ikvienu cilvēku. Lūdzu paturēt
savās lūgšanās arī mani, lai es Dievu un katru
cilvēku spētu arvien vairāk mīlēt.

Šobrīd vēl izdzīvojam Lielo gavēni, kurā Kristus ciešanu ceļš mums vēstī priecīgu ziņu – bez mūsu
pašu piekrišanas ļaunumam galīga nelaime mūs nekad nevar skart un ciešanām var būt arī jēga. Sveicot
visus Lieldienās, novēlu ikvienam, cik vien bieži iespējams, piedzīvot šādus jēgas piepildītus brīžus!”

Foto: www.katedrale.lv

DIEVKALPOJUMI KLUSAJĀ NEDĒĻĀ

2. aprīlis – **Lielā Ceturtdiena**

3. aprīlis – **Lielā Piektiena**

4. aprīlis – **Lielā Sestdiena**

5. aprīlis – **Kunga augšāmcelšanās Lieldienu svētdiena**

6. aprīlis – **Lieldienu oktāvas pirmdienā (Otrās Lieldienas)**

LIEPĀJAS KATOLISKAJĀS DRAUDZĒS

Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē
02.04. 10.00 – hrizmas svētišanas Svētā Mise

18.00 – Pēdējo vakariņu Svētā Mise

03.04. 10.00 – Krustaceļš

11.00 – Kunga ciešanu dievkalpojums

12.00 – Rūgtās asaras

04.04. 15.00 – Krustaceļš (lietuviešu val.)

18.00 – Lieldienu vigīlijas Svētā Mise

Lieldienu produktu svētišana 9.00, 12.00, 14.45 un
pēc vigīlijas Sv. Mises

05.04. 08.00 – Kunga augšāmcelšanās Svētā Mise ar procesiju

11.00 – Svētā Mise

16.00 – Svētā Mise

06.04. 9.00 – Svētā Mise

11.00 – Svētā Mise

16.00 – Svētā Mise

Liepājas Sv. Dominika draudzē
02.04. 19.00 – Pēdējo vakariņu Svētā Mise

03.04. 8.00 – Laudes

12.00 Krustaceļš (krievu val.)

15.00 – Kunga ciešanu dievkalpojums

04.04. 8.00 – Laudes

12.00 – Rožukrona lūgšana

20.30 – Kunga augšāmcelšanās vigīlijas Svētā Mise

05.04. 10.00 – Svētā Mise (krievu val.)

12.00 – Svētā Mise (latviešu val.)

06.04. 12.00 – Svētā Mise

Liepājas Sv. Meinarda draudzē
02.04. 18.00 – Pēdējo vakariņu Svētā Mise (adorācija līdz 20.30)
20.30 Rožukronis un Kompletorijs (lūgšana pirms nakts miega)

03.04. 9.00 – Laudes

13.30 – Krustaceļš (novenna, Dieva Žēlsirdības kronītis)

15.00 – Kunga ciešanu dievkalpojums (Adorācija līdz
plkst. 19.30)

19.30 – Rūgtās asaras un Kompletorijs (lūgšana pirms
nakts miega)

04.04. 9.00 – Laudes, Rožukronis

Klusa lūgšana pie Kristus kapa no 19.00

22.00 – novenna, Dieva Žēlsirdības kronītis

23.00 – Kunga augšāmcelšanās vigīlijas Svētā Mise (pēc
Sv. Mises Lieldienu maltītes svētišana)

05.04. 10.30 – novenna, Dieva Žēlsirdības kronītis

11.00 – Svētā Mise (pēc Sv. Mises Lieldienu maltītes
svētišana)

06.04. 10.30 – novenna, Dieva Žēlsirdības kronītis

11.00 – Svētā Mise

Liepājas Māras draudzē
02.04. 20.00 – Pēdējo vakariņu Svētā Mise

03.04. 12.00 – Kunga ciešanu dievkalpojums

04.04. 20.00 – Kunga augšāmcelšanās vigīlijas Svētā Mise

05.04. 9.00 – Svētā Mise

06.04. 9.00 – Svētā Mise

Turīnas liķauta kopijas izstāde

Latvijā nesen atjaunotā Jeruzalemes Svētā
Kapa Bruņinieku Ordeņa nodaļa Kurzemes
ticīgajiem ir sarūpējusi ceļojošu izstādi, kurā
apskatāma Turīnas liķauta kopija, kā arī
ekspozīcija par tā zinātnisko izpēti. Rūpējoties
par to, lai informācija par Turīnas liķautu būtu
pieejama pēc iespējas plašāk, Jeruzalemes
Svētā Kapa Bruņinieku Ordeņa aizsācējs
Latvijā Giorgio Ferrero par saviem līdzekļiem
sagatavoja Turīnas liķauta izstādes materiālus
un uzdāvināja tos Rīgas arhibīskapam –
metropolītam Z. Stankevičam, lai tā kļūtu par
ceļojošo izstādi un būtu apskatāma Latvijas
baznīcās.

Šobrīd liķauta kopija no Saldus ir atceļojusi uz Liepājas Sv. Jāzepa katedrāli un būs apskatāma torņā
izstāžu zālē līdz 6. aprīlim.

Foto: www.katedrale.lv

Labdarības koncerts “Mīlestības pieskāriens”

19. aprīlī 15.00 Engures kultūras namā (Jūras ielā 85)

Tiek gaidīts katrs, kurš vēlas atbalstīt Rojas Svētā apustuļa Andreja Romas
katoļu baznīcas celtniecību vai vienkārši būt klāt.

Informācija tiem, kuri vēlas ziedot, bet nevarēs ierasties:

Ziedojumus aicinām pārskaitīt Latvijas Romas katoļu Baznīcas Informācijas
centram, norādot mērķi “Rojas Romas katoļu baznīcas celtniecībai”:

Latvijas Romas katoļu Baznīcas Informācijas centra bankas rekviziti:

Ziedojumu konts: LV19HABA0551003218814, AS “SWEDBANK”, kods:
HABALV22, Reģ. nr. 40008069666

Projekta vadītājs – Lūkass Mairis Marcinkevičs (26549820)

Atvērto durvju diena Rīgas Garīgajā seminārā

2. maijā Katoļu ielā 16

Iespēja iepazīt Semināra
gaisotni, lūgšanas un
Svēto Misi, ieklausīties
konferencē kopā ar
semināristiem.

Noslēgumā tikšanās ar
Semināra rektoru,
priesteri Paulu Kļaviņu.
Sīkāka informācija pa tālr.
67224757 vai rakstot pa
e-pastu rgs.rti@gmail.com

Foto: www.katedrale.lv

Svētās Mises audio tiešraides
katru dienu no Liepājas
Sv. Jāzepa katedrāles iespējams
klausīties internetā –

www.jazepa.katedrale.net

13. – 15. februārī Liepājā, Sv. Dominika klosterī, aizvadījām "Laulāto Tikšanās" nedēļas nogales rekolekcijas. Tas ir laiks, kas veltīts laulībai – vīra un sievas attiecībām, to stiprināšanai un padziļināšanai. Mūsdienās laulātie pāri piedzīvo izaicinājumus savu attiecību saglabāšanai mūža garumā. Kad laulībā sastopas divi cilvēki – divas skaistas pasaules ar savām gaidām, cerībām, pieredzi – neizpaliek ikdienas rutīna, raizes, viedokļu atšķirība, patērētāju sabiedrības uzspiestie uzvedības modeļi, bet Dievs mūs katru reizi no jauna aicina atgriezties pie laulības radīšanas pirmsākumiem tās šķīstībā, nešķiramībā un vienotībā. To arī piedzīvojām šajā nedēļas nogalē, kurā ļāvamies Dieva darbībai mūsu dzīvē caur dialoga dāvanu.

Rekolekcijās piedalījās pāri no Liepājas, Rīgas un Ventspils. Vadītāji bija laulāti pāri ar dažādu laulības dzīves ilgumu un pieredzi, katrs no citas Latvijas pilsētas. Kopā ar laulātajiem rekolekcijas vadīja trīs priesteri: Jaceks Šprenglevskis OP, Valdis Driksna un Liepājas diecēzes bīskaps Viktors Stulpins.

Mums bija arī labie *garīņi* – Kristīne un Gunārs Lociki, kuri parūpējās par daudzajiem palīgdarbiņiem, lai viss ritētu skaisti un bez liekiem satraukumiem! Paldies viņiem un pateicība Dievam!

Noslēgumā dalībnieki dalījās savās pārdomās, sajūtās un izteica vēlmi turpināt dialogu. Viņi pateicās par šo laiku un liecībām, kas uzrunāja.

Lūk, ko viņi raksta:

„Paldies par *instrumentiem*, ko devāt, lai mēs varētu stiprināt laulību! Paldies par padomiem! Esam pateicīgi par šo laiku.”

„Mūsu ģimenei tas daudz ko nozīmē. Šīs rekolekcijas mūs satuvināja.”

„Lieliska atpūta no ikdienas! Paldies par iespēju būt kopā ar otru *pusīti* bez *lieciniekiem*! Paldies

”Laulāto Tikšanās” rekolekcijas Liepājā

”Laulāto Tikšanās” rekolekciju noslēgums Liepājas Sv. Dominika klosterī

Foto: Kristīne Locika

par gaismu, ko iededzāt, lai mums būtu cerība!”

„Brīnišķīga nedēļas nogale, kas bija labs ieguldījums mūsu turpmākajā kopdzīvē.”

„Paldies par šo laiku, par visām sagādātajām ērtībām, par lūgšanām! Šīs rekolekcijas bija ļoti vērtīgas mums kā ģimenei. Jā, un sapratām, ka

mīlestību nevar atstāt novārtā, un tieši šeit šajās dienās mēs spējam iedegt to mīlestības *dzirkstelīti*, lai atkal degtu *liesmiņa*. Mīļš paldies un paldies Dievam!”

Mums, animatoriem, arī ir svarīga šāda kopā būšana, kopīgs darbs un mērķi, kuri nav

ikdienišķi. Šis laiks ir vērtīgs! Pateicība Dievam par patiesu klātbūtni! Pateicība visiem cilvēkiem, kuri katrs ar savu ieguldījumu, veidoja šīs rekolekcijas!

Jānis un Māra Bumbieri,
”Laulāto Tikšanās” animatori

Aizputē 24 stundas Kungam

Aizputes Sv. Ignācija no Lojolas baznīcā viss liecināja par lūgšanu noskaņu

Iniciatīvu ”24 stundas Kungam” pāvests Francisks aizsāka pagājušajā gadā, sakot, ka „tā ir laba iespēja gavēņa laikā, izmantojot grēksūdzi un lūdzoties Vissvētākā Sakramenta priekšā, atgriezties arvien tuvāk pie Kristus. Turklāt kopīgu lūgšanu spēks ir īpaši liels”.

Lielā gavēņa rekolekcijas Liepājas diecēzes jauniešiem Aizputē bija vienotas ar pāvesta Franciska aicinājumu uz lūgšanu – ”24 stundas Kungam” un to moto bija vārdi no Jāņa evaņģēlija ”Man

slāpst” (Jņ 19,28). Tās notika no 13. līdz 14. martam. Laiks pagāja kā viena liela lūgšana ar priesteru Mariuša Kempas vadītajām konferencēm, pārdomām klusumā Vissvētākā Sakramenta priekšā, Laudēm, Vesperēm un dažādām citām lūgšanām. Rekolekcijas un ”24 stundas Kungam” noslēdzās ar kopīgi dziedātu himnu ”Dievs, mēs Tevi slavējam”, kam sekoja Tezē lūgšana.

Rekolekcijas pulcēja vairākus jauniešus no Liepājas, kuriem šis laiks bija miers un klusums kā liela žēlastība gavēņa laikā.

Tezē ir ekumeniska kopiena Francijā, kuru 1940. gadā dibināja brālis Rožē, un šogad atzīmējam viņa dzimšanas 100. un viņa nāves 10. gadadienu. 14. martā Aizputes Sv. Ignācija no Lojolas baznīcā ikviens tika aicināts vienoties lūgšanā, kas dzimusi Tezē, un tas ir ļoti vienkāršs, bet uzrunājošs veids, kā vērsties pie Dieva. Tajā galvenā vieta ir īsu, dažos vārdos izteiktu ticības patiesību izdziedāšanai, kuras atkārtotot cilvēks atveras Dievam, ļauj Viņam runāt un mācās Viņā klausīties. Aizputē skanēja gan jau labi pazīstamas Tezē dziesmas, gan tādas, kuras tikai nesen uzrakstītas. Paldies Aleksandrai Rundei par uzņēmību šo kopīgo lūgšanu sagatavojot un vadot, kā arī visiem, kas gan spēlējot instrumentus, gan ar savu balsi to veidoja skanīgu un harmonisku.

NĀKAMĀ TEZĒ LŪGŠANA PAREDZĒTA 15. MAIJĀ LIEPĀJAS SV. DOMINIKĀ BAZNĪCĀ, UZ KURU VISI IR MĪĻI AICINĀTI!

Alise Timbare, Ieva Liede

”Māmiņu klubs” Kuldīgā darbojas

Kopš septembra trešdienās Sv. Pāvila rekolekciju māju Kuldīgā piepilda mazu bērnu čalas un māmiņu balsis, kuras tur ierodas kopā ar mazajām atvasītēm, lai satiktos, dalītos, lūgtos. Iniciatīva par ”Māmiņu kluba” veidošanu nāca no pašu māmiņu puses, tai atsaucās dominikāņu māsas Agnese Vrubļevska un Mārīte Martukāne. Tikšanās iesākas ar sava veida rituālu – tējas dzeršanu, pēc tam mazie dodas pavadīt laiku kopā ar māsas Agnesi, bet māsa Mārīte ar māmiņām blakus telpā runā par kādu iepriekš sagatavotu tēmu. Līdz šim kopā lasīta svētā pāvesta Jāņa Pāvila II vēstule par ”Sievietes cieņu un aicinājumu”, notiek arī garīga gatavošanās liturģiskā gada galvenajiem svētkiem un reizēm top arī kādas praktiskas lietas, piemēram, skaisti iesaiņojumu maisiņi.

Pašas māmiņas arī labprāt dalās gūtajā.

Anda: „Gribas doties uz šīm tikšanās reizēm, jo ikdienā, esot kopā ar bērniem, paliek mazāk laika lūgšanai. Tā ir garīga atslodze, atpūšos gan fiziski, gan garīgi. Pēc tikšanās esmu

iedvesmota tam, ka ikdiena ir skaista kopā ar Dievu. Man arī ir prieks bērņus izvest sabiedrībā, ceru, ka viņi jūt šo kristīgo, atšķirīgo vidi. Ir sajūta, ka ejam uz Mājām (Baznīcu). Īpaši atmiņā palikusi kāda tikšanās, kurā viena māmiņa atnesa parādīt grāmatu par Mariju, kas viņu uzrunājusi. Pēc tam katra dalījāmies – kura Dievmātes svētglezna mums ir īpaša.”

Iveta: „Tā ir ļoti laba iespēja tikties, dalīties un uzklaut. Uzklautot saprast un iespēju robežās arī palīdzēt. Gandarījums ir tad, ja esmu dzirdējusi kādu vajadzību, kurā varu palīdzēt.”

Vita: „Man šīs tikšanās ir svarīgas, jo tur varu padziļināt savu kristīgo dzīvi, varu satikt arī līdzīgi domājošus cilvēkus. ”Māmiņu kluba” tikšanās neļauj ieslīgt ikdienas rutīnā, palīdz sagatavoties galvenajiem kristiešu svētkiem gan kā māmiņai, gan kā kristietei. Novēlu, lai arī citas māmiņas nebaidās iziet no mājām, jo tas sagādās prieku gan pašai, gan bērniem. Paldies dominikāņu klostermāsām par mums veltīto laiku!”

Mārīte Martukāne OP

Kuldīgas ”Māmiņu kluba” dalībnieces ir priecīgas par iespēju garīgi bagātināties